

og det er naturligt, at Kommunerne ikke se med velvillige Øine paa ham. Og hvad nu det store Ansvar overfor Børnene og over for Samfundet angaar, kan det være, at det Daarlige, der her findes, er en Følge af — jeg gjentager det — at det ene Led efter det andet er kommet ind under Fattigvæsenet. Ogsaa for selve Kommunerne paaaar jeg, at Forslagets Vedtagelse vil være en Fordel; thi saaledes som Fattigvæsenet nu er ordnet, er det ogsaa en Uretfærdighed overfor Kommunerne. Ja, jeg veed nu nok, at det er Loven, der har bestemt, at enhver Kommune skal sørge for sine Fattige, men derved blive de forskellige Kommuner meget ulige stillede. Der er jo de Kommuner, der derved faae en forholdsviis altfor stor Fattigbyrde, og hvor der ikke blot bliver stor Fattigbyrde, men ogsaa tidt store Udgifter paa andre Omraader, navnlig til Skolevæsenet. Vi vide jo, at det forholder sig saa, at der er de Kommuner, som ligge i Nærheden af store Byer, og at der i disse tidt er store Fattigudgifter. Dernæst er der de Kommuner, der ere velsignede med en Del Herregaarde, de have i Reglen ogsaa en meget stor Fattigbyrde, der falder uforholdsmæssigt haardt paa dem, paa Grund af, at derfra, hvor Aarsagen til den store Fattigbyrde ligger, faae de ikke Noget igjen til at dække disse Udgifter med, saalænge vi ikke have nogen mellemkommunal Bestaatning; thi denne vilde være et godt Middel til at udjævne Noget af Uligheden med. Derfor finder jeg, at det er saa rigtigt, at Staten træder til og yder et Tilskud til „de Fattiges Kasse“; navnlig har det meget for mig at sige, at Staten yder et Tilskud lige saa stort som det, Kommunen selv yder. Derved bliver Noget af den Ulighed, som der nu for Tiden er imellem Kommunerne, tilbøds udjævnet, og jeg kan ikke forstaa, at Regjeringen kan have Noget imod dette. Jeg veed meget godt, der tidt er Tale om, at det ikke kan gaa an, at saadanne Folk kunne udskrive Penge af Statskassen, men jeg skal gjøre opmærksom paa, at i det Lovforslag, Regjeringen har indbragt tidligere om Alverdomsforsørgelse, har den givet endogsaa Enkeltmand Ret til at udskrive et Bidrag af Statskassen til sin egen Fordel; her er der kun Tale om at give Kommunerne en Ret til at faae et Tilskud til de Offre, de gjøre, for at holde saa Mange som muligt borte fra det offentlige Fattigvæsen. Desuden er der ogsaa sat en Grændse for, hvor høit de kunne gaa, saavidt jeg husker, kun 25 Ore pr. Individ i Kommunen. Det forekommer mig derfor, at enten vi se denne Sag fra de Trængendes Side, fra Kom-

munernes Side, eller fra Samfundets Side, maa vi sige, at der er en alvorlig Opfordring til at se at faae Noget gjort i den Sag. Det kan ikke nytte, man siger: det offentlige Fattigvæsen er Kommunerne's Sag. Nei, det er Samfundets Sag, og det er Samfundet, det kommer til at gaa ud over med Hensyn til alle de daarlige Forhold, der ere en Følge af det offentlige Fattigvæsen. At denne Daarlighed breder sig mere og mere, er Samfundets Sag. Samfundet har Forpligtelser overfor alle sine Borgere. Fra hvilken af de 3 Sider man end ser denne Sag, er det en absolut Nødvendighed, at der bliver gjort Noget, og derfor forekommer det mig saa rigtigt, hvad der ligger til Grund for den Hovedbetragtning, Lovforslaget gaar ud fra, nemlig at Staten og Kommunerne bære de Udgifter, som skulle til, for at komme godt over denne Vanfærlighed, saa at vi med den Fattiglovgivning, vi have, kan sige, at ingen Anden end den, der ikke vil hjælpes, kommer til at hvile paa det offentlige Fattigvæsen. Ja, dermed skal jeg anbefale det foreliggende Lovforslag.

Broctenhuis-Schack: Da det private Lovforslag om Hjælp fra det Offentlige udenfor det almindelige Fattigvæsen i forrige Samling blev behandlet i Udvalg, var der allerede Tale om, at Udvalget skulde indbringe et privat Lovforslag, lydende omtrent som det, der nu er under Behandling i Dag; men man kunde den Gang ikke blive enig i Udvalget om alle Bestemmelserne dert, og det blev derfor udsat; men vi vare derimod Alle enige om, at Loven af 8de Marts 1856, angaaende de Fattiges Kasse, aldeles ikke havde oplyst det Viemed og de Forventninger, som man, den Gang da Loven udkom, stillede til den. Det var nemlig Tilfældet, at Indtægterne kun bestode af, hvad der kom ind i Kirkebøsserne, og hvad der kom ind i Gaver. Man har formodentlig den Gang troet, at paa Grund af Viemedet skulde disse Kirkebøsser blive betant noget bedre, og at der ligeledes skulde strømme Gaver ind i rigelig Mængde. Men det viste sig, at det aldeles ikke blev Tilfældet. For nogenlunde at danne mig en Mening om Forholdene, har jeg i Svendborg Amt undersøgt det nærmere og har faaet Regnskaber indsendte fra de Fattiges Kasser i alle Landkommunerne i Svendborg Amt i 1885—86. Disse Oplysninger vil jeg tillade mig at meddele det Udvalg, som formodentlig bliver nedsat. Men jeg vil allerede her i al Korthed bemærke, at Indtægterne i Kirkebøsserne i 79